

UZASADNIENIE

W pozwie z 28 stycznia 2015 r. A. C. i J. W. wnieśli o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej (...)z siedzibą w W. na ich rzecz solidarnie 140.162,23 zł tytułem dalszego odszkodowania za skutki pożaru nieruchomości położonej w C. przy ul. (...) w dniu 21 stycznia 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty. Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanej na ich rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 29 października 2015 r. strona powodowa oświadczyła, iż w ramach powództwa nie domaga się rekompensaty za rzeczy ruchome.

(pozew, k. 2-5; e-protokół, k. 260 – 00:03:39).

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 czerwca 2015 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, kwestionując zakres i wysokość szkody. Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powodów z uwagi na cesję praw z polisy na rzecz (...) SA w W.. Nadto pozwany wniósł o solidarne zasądzenie od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według dwukrotności stawki określonych w normach przepisanych, powiększonych o należny podatek VAT według stawki 23%.

(odpowiedź na pozew, k. 216-218).

Pismem z dnia 25 lipca 2016 r. powodowie rozszerzyli powództwo o kwotę 19.423 zł. (rozszerzenie powództwa, k. 317-318).

Strona pozwana pismem z dnia 11 sierpnia 2016 r. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

(pismo, k. 327-328).

Stan faktyczny :

A. C. i J. W. prowadzili działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) A. C. & J. W. z siedzibą w miejscowości (...).

(wydruki z (...), k. 13-14).

W skład majątku prowadzonej przez powodów działalności gospodarczej wchodziła nieruchomość położona w C. przy ul. (...).

(okoliczność bezsporna).

Powodowie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarli w dniu 7 stycznia 2013 r. z pozwaną (...) Spółką Akcyjną (...)p z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia inwestycji budowlanych (...). Umową ubezpieczenia została objęta nieruchomość położona w C. przy ul. (...).

Powyższa umowa potwierdzona została polisą nr (...). Ochrona ubezpieczeniowa obejmowała okres od 12 stycznia 2013 r. do 11 stycznia 2014 r. Zakres ubezpieczenia strony ustaliły jako rozszerzony, a franszyzę redukcyjną na kwotę 500 zł. Suma ubezpieczenia zgodnie z umową wynosiła 600.000 zł. W rubryce 8 polisy określono cesję praw z polisy na rzecz (...) S.A. w W..

(umowa, k. 64, OWU, k. 65-69).

21 stycznia 2013r. w wyniku pożaru budynek znajdujący się na nieruchomości położonej w C. przy ul. (...) został zniszczony.

(okoliczność niesporna; zaświadczenie, k. 202).

Szacunkowy koszt niezbędnych prac związanych z naprawieniem szkody spowodowanej w budynku położonym w C. przy ul. (...) na skutek pożaru z dnia 21 stycznia 2013 r. wyniósł: - kwotę 159.586,00 zł netto; - kwotę 172.353,00 zł brutto.

(opinia biegłego do spraw kosztorysowania robót budowlanych, k. 270-304).

Powodowie zgłosili szkodę pozwanemu w dniu 1 lutego 2013 r. Powołany przez pozwaną rzeczoznawca dokonał oględzin zniszczonego budynku, zobowiązał jednocześnie powodów do przedłożenia dokumentacji technicznej budynku oraz zlecenia opracowania kosztorysu naprawy. Kosztorys naprawy został opracowany przez technika budowlanego (...) i przekazany pozwanej w dniu 25 marca 2013r. Wartość szkody określono w tym dokumencie na kwotę netto: 278.599,43zł (netto - bez podatku VAT).

Przedmiotowy kosztorys prywatny został następnie zweryfikowany przez stronę pozwaną. W toku prowadzonego przez pozwaną postępowania likwidacyjnego ustalono wartość szkody na kwotę 138.437,20 zł. Strona pozwana zakwestionowała rozmiar szkody ustalony w kosztorysie prywatnym opracowanym na zlecenie powodów.

Ostatecznie wypłacono powodom kwotę 137.937,20 zł – z kwoty wyliczonego odszkodowania została bowiem potrącona franszyza redukcyjna (udział własny) w wysokości 500 zł.

(dokumentacja, k. 19-45; raport końcowy likwidacji szkody, k. 48-54; dokumentacja, k. 55-63; decyzja, k. 70; kosztorys prywatny, k. 86 i k. 89-181; potwierdzenie odbioru, k. 87; potwierdzenie nadania, k. 88; protokół szkody, k. 74-85).

Pismem z dnia 4 czerwca 2013 r. powodowie wezwali pozwaną do dopłaty kwoty 140.162,23zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę z 21 stycznia 2013 r., wraz z ustawowymi odsetkami od 25 kwietnia 2013 r. Powodowie wskazali, że żądana kwota wynika z różnicy kwoty wynikającej z kosztorysu prywatnego i kosztorysu pozwanej.

W odpowiedzi pismem z dnia 4 lipca 2013 r. strona pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko i odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania.

(wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania, k. 72-73; pismo, k. 71).

W dniu 5 czerwca 2014 r. w Z. powodowie zawarli porozumienie w przedmiocie rozwiązania umowy Spółki cywilnej.

(porozumienie, k. 15-16).

24 czerwca 2016 r. (...) S.A. w W. złożyła oświadczenie o powrotnym przelewie (cesji) wierzytelności wobec (...) Spółki Akcyjnej (...)z siedzibą w W. z tytułu umowy ubezpieczenia przedmiotowej nieruchomości na rzecz A. C. i J. W..

(oświadczenie, k. 229; oświadczenie – wykreślenia hipoteki, k. 230-231).

Sąd odmówił wiarygodności kosztorysowi opracowanemu przez technika budowlanego J. K. (1), przedstawionemu przez powodów. Jest to dokument prywatny, który stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie określonej w nim treści – art. 245 kpc. Ponadto, biegły J. K. (1) wskazał jakie błędy popełnił J. K. (2) w sporządzonym kosztorysie, które spowodowało, że zawyżył on wartość robót o 104.396 zł. W szczególności doszło do błędu matematycznego - gdzie dla pozycji dotyczącej wykucia drzwi, zakupu i zamontowaniu o powierzchni 1,40m⁽²⁾, przyjął on powierzchnię 140m⁽²⁾. Drugi błąd popełnił poprzez naliczenie do wartości bezpośredniej robocizny i

sprzętu, zwiększonej o narzut z tytułu kosztów pośrednich - koszt zysku w wysokości aż 66,3% podczas, gdy w tamtym czasie wskaźnik ten kształtował się na poziomie 10 , 8%.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powodów o uzupełniające przesłuchanie biegłego do spraw kosztorysowania robót budowlanych. Pomijając, że wniosek ten został zgłoszony po upływie terminu udzielonego stronom na odniesienie się do opinii pisemnej biegłego, był on zbędny, ponieważ zmierzał do wyjaśnienia okoliczności, która została w pisemnej opinii biegłego wyjaśniona. Zgodnie z zakreśloną tezą dowodową biegły wyliczył szacunkowy koszt niezbędnych prac związanych z naprawieniem szkody – i nie był on zobligowany, a także nie dokonał żadnego zaliczenia dokonanych już wypłat na rzecz powodów.

Rozważania prawne:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

W przedmiotowej sprawie nie jest kwestionowana zasada odpowiedzialności pozwanego wynikająca z umowy ubezpieczenia inwestycji budowlanych. Polisa wskazywała na odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkody w zakresie rozszerzonym, w tym szkodę jaka miała miejsce w dniu 21 stycznia 2013r. – w wyniku pożaru. Bezsporne było w sprawie że pozwany odpowiada jako ubezpieczyciel.

Zgodnie z przepisem art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę, przy czym świadczenie zakładu ubezpieczeń przy ubezpieczeniu majątkowym polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (§ 2 pkt. 1).

Pomiędzy stronami sporna była jedynie wysokość odszkodowania. Na wstępie konieczne jest krótkie odniesienie się do poszczególnych zarzutów podniesionych przez pozwanego oraz argumentacji przytoczonej przez powodów na uzasadnienie wysokości dochodzonego roszczenia.

Po pierwsze dotyczy to zarzutu braku po stronie powodowej legitymacji procesowej czynnej do dochodzenia roszczenia objętego pozwem, przy czym spór w tym zakresie koncentrował się wokół zarzutu strony pozwanej niewykazania tego we właściwym czasie. Strona pozwana wywodziła, że na gruncie art. 207 § 6 k.p.c. Sąd powinien pominąć złożony przez stronę przeciwną dokument potwierdzający cesję zwrotną praw wynikających z umowy ubezpieczenia. W ocenie sądu, w przedmiotowej sprawie mamy jednak do czynienia z sytuacją, w której uwzględnienie tego dowodu nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Nadto nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż w toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana w ogóle nie zakwestionowała uprawnień powodów do realizacji uprawnień wynikających z zawartej umowy i dokonała wypłaty na ich rzecz. Powyższe potwierdza, iż nie było również potrzeby przedłożenia spornego dokumentu na wcześniejszym etapie postępowania. W tej sytuacji niezasadnym byłoby przyjęcie za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie okoliczności wskazanych i udokumentowanych jedynie w dniu złożenia pozwu i oddalenie powództwa tylko z uwagi na niewykazanie przez powodów legitymacji procesowej czynnej do dochodzenia roszczenia stanowiącego przedmiot niniejszego sporu.

Zarzut, iż roszczenie powodów obejmuje odszkodowanie za rzeczy ruchome okazał się o tyle chybiony, że już z treści pozwu wynikało, iż odszkodowanie dotyczy wyłącznie rekompensaty strat wynikających ze zniszczenia budynku. Zostało to potwierdzone oświadczeniem złożonym przez stronę powodową na pierwszej rozprawie.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, którego wyniku nie kwestionowała żadna ze stron, wykazało szacunkowy koszt niezbędnych prac związanych z naprawieniem szkody spowodowanej pożarem w przedmiotowym budynku wyniósł 159.586,00 zł. W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powodom kwotę 137.937, 20 zł, natomiast wysokość franszyzy redukcyjnej - wynosiła 500 zł. Wobec powyższego Sąd zasądził solidarnie na rzecz powodów od pozwanego kwotę 21.148,80 zł (159.586 zł – 500 zł – 137.937,20 zł) jako pozostałą do wypłaty część odszkodowania należnego na podstawie zawartej umowy. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone jako bezzasadne.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Zgodnie z § 18 pkt 6 i pkt 7 OWU strona pozwana zobowiązana jest wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, zaś jeżeli wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności pozwanej nie jest możliwe, odszkodowanie wypłacane jest w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Niezbędny do likwidacji szkody kosztorys odtworzeniowy został odebrany przez pozwaną w dniu 25 marca 2013 r., zatem dochodzenie odsetek liczonych od dnia 25 kwietnia 2013 r. było uzasadnione. Sąd zasądził więc odsetki ustawowe od kwoty świadczenia głównego od dnia 25 kwietnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Na dzień zamknięcia rozprawy Sąd z urzędu uwzględnił zmianę stanu prawnego w zakresie prawa materialnego wynikającą z art. 2 w zw. z art. 56 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), która nadała art. 481 § 2 k.c. od dnia 1 stycznia 2016 r. następujące brzmienie: „Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy”. Przepis ten określa zatem nową kategorię odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych według innej stopy niż inne odsetki ustawowe (art. 359 § 2 k.c.). Zgodnie z art. 56 ustawy nowelizującej, do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Z tej przyczyny rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych (w tej sprawie służących wynagrodzeniu opóźnienia dłużnika) wymagało rozróżnienia okresów naliczania odsetek według innych stóp przed i po dniu 1 stycznia 2016 r.

Z uwagi na to, że żądanie powodów nie zostało uwzględnione w całości, Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. rozdzielając je proporcjonalnie do stopnia, w jakim roszczenia powodów zostały uwzględnione. Na podlegające w tym trybie rozliczeniu koszty procesu po stronie powodowej złożyła się jedynie kwota 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Z dochodzonej pozwem kwoty 159.586,00 zł za zasadną (co wskazano wyżej) sąd uznał zasądzoną od pozwanego kwotę 21.148,80 zł – ostatecznie oznacza to, że powodowie wygrali w 13,2% i w takim zakresie należy im się zwrot kosztów, co odpowiada kwocie 477 zł. Strona pozwana poniosła w niniejszej sprawie koszty pełnomocnika – 3.600 zł oraz koszty zaliczki na wynagrodzenie biegłego – 4.981,50 zł. Zdaniem Sądu nie zaszyły żadne szczególne okoliczności, które uzasadniałyby zasądzenie uwzględnienie wydatków na profesjonalnego pełnomocnika strony pozwanej w podwójnej wysokości powiększonej o podatek VAT. Łącznie zatem strona pozwana poniosła koszty w wysokości 8.581,50 zł, które winny być przez powodów zwrócone w zakresie 86,8%, co odpowiada kwocie 7.444,45 zł. Po dokonaniu wzajemnej kompensacji dało to kwotę 6.967,45 zł, którą to w całości sąd zasądził solidarnie od powodów na rzecz strony pozwanej.

O nieuiszczonych kosztach sądowych w łącznej wysokości 7.980 zł (nieuiszczona opłata od pozwu – 7.009 zł; nieuiszczona opłata od rozszerzonej części powództwa – 971 zł) sąd orzekł na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 j.t. ze zm.) z zastosowaniem w/w art. 100 k.p.c., nakazując pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Łodzi od A. C. i J. C. solidarnie z zasądzonego na ich rzecz roszczenia kwotę 6.922,65 zł

(odpowiadającą wysokości w jakiej powodowi przegrali), a od (...) Spółki Akcyjnej (...)w W. kwotę 1.057,35 zł (odpowiadającą wysokości w jakiej pozwany przegrał).